

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 8.

V Ljubljani 1. avgusta 1883.

Leto XIII.

Mlademu prijatelju.

In želel sem, da vidim spot
Nedolžnost tvojo — zdravja cvét.
Tomo Zupan.

1. Slovo.

Do tù sem, dragi! spremil te,
Tu nama pot narázen gré.
Jaz tožen vračam se domóv,
A tebi svet odprè se nov.

Glej steza desna čez goró,
V deželo vabi te lepó,
Ta zemski naš ostavljaš ràj,
Zaupno se navzgór podàj.

Zdaj deških let odevèl ti maj,
Pač klical boš ga še nazaj.
Zdaj stopaš čez življenja prag,
Pogumen naj ti bo koràk.

Da rešiš se pogubnih zmot,
Le vedno hodi tisto pot,
Ki nanjo vabi glas vestí,
Saj v vésti Bog nam govori,

Mehkóbo si sreá varùj
In vsak neblag ti čin bo tuj.
Svetá te ne vslepí modróst,
Duhá ne zmóti te živóst.

Glej jáblano, ki tu evetè,
Ki hlad ti dala večkrat je :
Lesnika bila je nekdáj,
Drevó je plodovito zdaj.

Mladiko večpil sem jej v sklad,
Ker žlahten sad imèl bi rad ;
Zdaj res mi sóčen sad rodí,
Dovólj plačuje za skrbí.

O da bi, ko te srečam spét,
Ugledal v tebi ves zavzét,
Kakó lepó so gnali kal,
Kar v te naukov sem sejál.

Srcá mi glas takó velí,
Da to v resnici se zgodí.
V slovó podajam ti rokó
Bog dobri čuvaj te zvestó.

F. Krek.

Razbojniki.

„Naj se kaka reč še takó skrbno skrije,
prej ali poslej jo gotovo solnce obsije.“
Národní prígovor.

I.

V lepem, prijetnem mestu Samoboru na Hrvatskem je živel pred kacimi petdesetimi leti obče priljubljen meščan in mojster, Josip Daromir, s svojo ženo Jelo in jedino hčerko — Katarinko. Bili so to vrlo pobožni in krepotni ljudje, zato jih je bil Bog v vsem blagoslovil. Oče in mati sta bila zelo delavna in várična, da bi sebi in svojemu otroku vsaj nekoliko prihranila. Ako sta le mogla od svojega majhenega imetka komu kaj podeliti, rada sta to storila; zato je siromak v njiju hiši vselej dobil kosce kruha in okrepila. Z jedno besedo: Bila je to srečna družina, kadar je mogla komu kaj dobrega storiti, in vsak jo je spoštoval in ljubil.

Ali dogodila se je necega dne velika nesreča.

V tej dóbi se je namreč potikala po samoborskeji okolici razbojniška četa, in ko je slišala, da ima Daromir nekoliko denarjev, sklenila je neko noč v njegovo hišo prilomastiti in ga oropati.

Bilo je neke viharne jesenske noči...

Sever je strašno bríl, a zemljo je pokrivala gosta in črna temá. V Daromirovej hiši je bilo vse tiho... Oče in mati sta sedela za mizo, a Katarinka je čitala na knjižico, ki jo je v šoli dobila. Nihče ni pazil na to, kako zunaj sever brije, ker oče in mati sta bila zamaknena v svojo pridno, deset let staro hčerko, ki je bila že v tretjem razredu tedanje ljudske šole. Srečna sta bila, vesela in zadovoljna. To njiju srečo in mir prekinil je v tem hipu ropót zunaj v veži. Vsi trije naglo vstanejo, a Katarinka prime očeta za roko... Ropót je bil vedno večji, in za nekaj časa so se slišale tudi besede... Vsi trije so stali kakor nêmi, niti besedice niso mogli izpregovoriti, le Katarinka, videč prestrašene stariše, začela se je jokati. Ravno v tem hipu, ko so slutili nesrečo, pridrlo je dvanajst oboroženih môž v sobo... Bili so to razbojniki... Mati in hči ste začeli na pomoč vpiti, a očeta zagradi razbojniški poglavar in ga vpraša po denarjih. Med tem so drugi razbojniki jeli pléniti po sobah, ter so pobrali vse, kar koli jim je prišlo v roke. Mati se od prevelicega strahú onesvésti in zgruzi na tla...

Ko se zopet zavé, vidi, da je užé ysa soba oplenena, a nje možá so razbojniki z debelo vrvo zvezanega vodili po hiši.

Uboga mati to videč, prime hčerko za roko, ter pohiti ž njo do očeta, ter se ga krčevito oklene. Prosila je razbojнике, naj se vsaj nežne hčerke usmili, da ne ostane sirota brez očeta...

Poglavar razbojnikov namigne svojim tovarišem, da naj prenehajo.